

8.9.00

En record d'en
Francesc Viñes i Sabaté

16-20 Desembre

¡Ay! En esta noche
no clarea el alba.
Porque no hay más noche
donde no hay más nada.

Pienso que esta noche
tan anonadada,
es noche sin sueño
y sin alborada.

J. Bergamín.

Dimecres 16

Exposició: Testimonis gràfics d'una vida

LLOC: Associació de Veïns d'Icomar

HORA: 7'30 tarda.

(l'Exposició estarà oberta de 6 a 9
del vespre, el dijous, divendres i
dissabte).

Divendres 18

Eucaristia

LLOC: Parròquia Camp Clar

HORA: 8 del vespre.

Dissabte 19

6 tarda: Trobada a la carretera
(semàfor de Camp Clar)

7 tarda: Dedicació del local de
l'Associació de Veïns
d'Icomar en record d'en
Sisco Viñes.
Acte d'homenatge.

Montando un caballo blanco,
antes de que el sol despierte,
llegaré en la noche oscura
y te diré: soy la muerte.

Sobre tus ojos cerrados
pondré mi mano de nieve
para abrirlos a otra luz,
a otro sol resplandeciente.

J. Bergamín

LA GENT

La gent que es lleva
quan encara és de nit.
La gent obscura que treballa
quan encara és de nit,
obre sempre el primer
solc a la neu,
sap el retorn
de la primera oreneta
i rep la primera carícia
de la pluja.
Un privilegi seductor —diguem-ho—
que sovint no s'estima
com és degut.
És allò del costum!

La gent que es lleva
quan encara és de nit
ignora que el món recomença
cada matí
per la seva virtut,
que el sofriment
l'agermana amb milers d'homes
d'arreu del món
i que el seu gest
d'embolicar-se la bufanda,
o bé d'encendre la primera
cigarreta del dia,
forma part d'algun ritu solemníssim
que vivifica la sempre remota
possibilitat d'establir la pau
entrem els homes de bona voluntat.

Miquel Martí i Pol

8.500

Que ya hemos secado el llanto
que volvemos a reir,
que seguiremos trabajando
acordándonos de ti.

Francesc Vinyes i Sabaté

Segon aniversari

16 desembre 88

Avui estic empipat perquè m'han tornat a acomiadar d'aquell taller de què et parlava en la carta anterior. El fumut és que no et donen cap raó, no hi ha altra alternativa. Per aquí a Reus, tan sols em queda anar a tres o quatre fàbriques, fer de carter o d'escombriaire i prou. Reus és massa petit i costa poc de saber-ho tot i la gent de diners està molt aliada. Ara, a ensenyar el cul una altra vegada per aquest món de Déu. i endavant!... Potser és que encara he d'aprendre més de l'experiència de buscar feina. La pobresa és el que em manté i dóna sentit a tots aquests maldecaps. Lluny ara de «teologies» -per cert que no he estat bon estudiant-, començo a veure una mica clar per on van els trets. M'estic convertint al Déu de la trobada contemplativa. La trobada de Jesús, que supera l'experiència de qualsevol cosa que poguem fer i els nostres absoluts de lluita i compromís, i la trobada «en la carn» d'aquests petits i senzills, dels que cerquen i no troben, dels que són sistemàticament rebutjats, de la nostra classe encara impotent contra l'absolut dels rics. Com veus, estic reculant el camí i torno a començar de nou. Ja no sé què és la fe ni la caritat. Simplement m'aferro a Jesús de Natzaret i al món dels pobres, els que tinc al meu costat, i d'això en faig els meus absoluts.

(Reus, principis de setembre.74)

III
ANIVERSARI

"Només podem ser capaços de comunicar la mica d'alegria que portem a dintre. L'Alegria de sentir-te amic de Jesús i germà de tots els que estimem, els pobres, la nostra classe..."

8.50

Francesc Vinyes i Sabaté

07 h.—Eucaristia a la Parròquia.

08 h.—Trobada: "El 1989 vist des dels nostres Barris". (Aportacions gràfiques i comentaris de fets significatius de l'any que acabem. Tots hi podem dir la nostra).

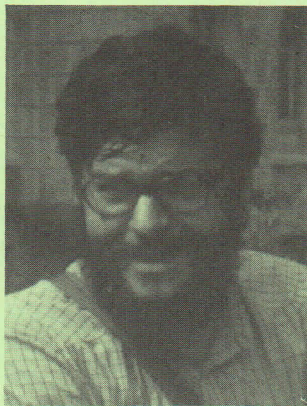
10 h.—Sopar

CAMP-CLAR 16 de desembre de 1989

8.500

16 - XII - 86

16 - XII - 90

IV ANIVERSARI

*Nit encara,
caminant cap al treball de cada dia
una vida, acabada de poc, brollava...*

francesc vinyes i sabaté

La gent seguia igual la ruta incògnita
que marquen capatassos i motors.
Allà en el seu racó la teva bàscula
pesava... tot desant il·lusions...
Encar dintre l'asfalt, estança frívola,
glateixen inefables els teus mots.
I tu, ja immers de ple dins la Litúrgia,
convoques en el Pare tot el món.

(Joan Roig i Montserrat)

DISSABTE 15

7 tarda

EUCARISTIA

Parròquia de Camp Clar

8 tarda

TROBADA: "L'any 1990
vist des de sota"

aportacions gràfiques i comentaris de
fets significatius de l'any que aca-
bem. Tots hi podem dir la nostra.
(Locals parròquia Camp Clar)

10 nit

SOPAR ENTRE AMICS

(MR - Torreforta)

Abans potser em movia per intuïcions, però ara estic segur de moltes coses o d'una sola o potser de res. Però estic trobant l'alegria de les coses, de la lluita, de l'amor a tots plegats; l'alegria de la contemplació, del desert, l'alegria de l'esperança en la victòria de la nostra classe; l'alegria del no ser res per a esdevenir quelcom amb tots, fins i tot l'alegria de no entendre ja res de res.

Tan sols resta Crist i la seva pobresa alliberadora. A partir d'aquí ja "tot és gràcia", i jo amb tots vosaltres, amb tots nosaltres, també.

La nostra lluita a la fàbrica, als barris, és gràcia de Déu. L'Església dels pobres és gràcia de Déu alliberadora. Els nostres perquè incomprendibles són gràcia. Ja no em planyo si m'ho jugo tot a una sola tirada, perquè estic segur de la victòria, de la nostra victòria. Es la definitiva...

La feina a la fàbrica la tinc molt insegura. Comença la purga i l'atur, i l'encarregat em diu insistentment que faci les maletes. Veurem...

(Tarragona, 14 abril 1975)

Esbós
original
d'en:

**FRANCESC
VINYES
I SABATÉ**

8.50

5^è ANIVERSARI

DISSABTE 14

7 Tarda

EUCARISTIA

(Parròquia de Camp Clar)

8 Tarda

TROBADA

(locals parroquials)

10 Nit

SOPAR d'AMICS

(MR - Torreforta)

FORASTER ERA,

I M'ACOLLÍREU

1. No sempre és fàcil aplicar els grans principis a la nostra vida de cada dia. I més, si aquests principis estan dits ja fa molt de temps i en una societat molt diferent de la nostra.

Els treballadors africans que, en nombre superior als 200.000, han arribat al nostre país buscant molt legítimament una manera més humana i més digna de viure, són quelcom més que "el foraster" de les nostres exigències bíbliques.

Davant d'ells estem ficats dintre d'una problemàtica complexa, col·lectiva, nacional i internacional.

2. Toquem-ne només un aspecte. L'arribada d'aquests treballadors africans a Espanya (recordem que som la porta d'Europa) és un episodi més de les relacions NORD - SUR: relacions velles i antigues.

Els ens tornen ara la visita que nosaltres, europeus, els hi vam començar a fer ara fa uns segles: primer, com mercaders (l'esclavatge entre altres negocis); després, com colonitzadors (les colònies van possibilitar el naixement i creixement de l'Europa capitalista: sense les colònies, la major part de nosaltres ara no tindriem cotxe ni podriem tenir les cases tan calentetes).

Aquestes estructures comercials i colonialistes segueixen encara vigents, sempre a favor del Nord.

Els han hagut de deixar el seu país perquè nosaltres, els europeus, se l'hem destruït, enfonsat, robat, empobrit...

El procés colonitzador va destruir les estructures socials dels seus països, i també tota possibilitat de desenvolupament armònic d'acord a la seva manera de voler viure i en base a les riqueses i potencialitats que les seves terres tenen, amagades o no.

El secular egoisme del Nord ha creat un centre de riquesa (un 25% de l'humanitat disfruta del 75% de les riqueses d'aquest món?) i ha condemnat a la resta a viure -a anar morint- en la pobresa.

Es lògic que els països pobres -pobres perquè els hem robats- vinguin ara a buscar el que és seu.

3. Reflexionar aquesta realitat des de Camp Clar és prendre consciència de que nosaltres som treballadors, i molts emigrats, víctimes, a diferents nivells, del mateix sistema capitalista, encara que aquest sistema ens deixi -i a vegades ens obligui a- disfrutar dels seus beneficis.

"Acollir el foraster" és quelcom més que donar una manta a Caritas; serà prendre consciència de que tenim un enemic comú (el qual ens segueix robant, a nosaltres i a ells), i prendre la decisió de lluitar contra aquesta explotació.

(Aquest text serà reflexionat, discutit, corregit i millorat a la TROBADA, i després entre tots veurem si cal donar-li difusió, i per quins mitjans)

DISSABTE
12 DE DESEMBRE DE 1992

A les 7: **EUCARISTIA**
(Parròquia de Campclar)

A les 8: **COL. LOQUI**
(Locals parroquials)

¿ENCARA EL MOVIMENT VEÏNAL?

A les 10: **SOPAR**
(Bar TIO PEPE. Campclar)

**UNITS
SOLIDARIS**

Disseny original
aparegut a LA FAROLA
d'en

FRANCESC VINYES I SABATÉ

ENCARA EL MOVIMENT VEINAL?

Aquest interrogant (que pot semblar massa radical) sorgeix perquè d'uns anys ençà el **MOVIMENT VEINAL** ha entrat en una greu crisi, que pot-ser alguns podrien pensar que ha tocat fons. Veiem-ne alguns elements.

Si fem una petita mirada "històrica" als orígens del **MOVIMENT VEINAL**, veurem com les **ASSOCIACIONS DE VEINS** neixen en unes circumstàncies determinades, en una situació de dictadura, de manca de llibertats... i com van fer durant molts anys una tasca subsidiària centrada fonamentalment en accions unitàries i canalitzadores del neguit reivindicatiu, principalment en l'àmbit urbanístic i sanitari, recolzant la lluita contra la dictadura i per les lli bertats democràtiques.

En una segona etapa, ja en la eufòrica i naixent democràcia, en la qual el **MOVIMENT VEINAL** fou un factor important per a la seva consolidació, va patir la forta crisi de l'abandó de dirigents i líders que deixaren

el **MOVIMENT VEINAL** per entrar en l'engranatge dels partits, i caient, a més a més, en una sèrie de "trampes", que ja han sigut objecte d'anàlisi i autocrítica.

Reconocemos nuestra dificultad en adaptar el Movimiento Ciudadano a la nueva situación democrática en los últimos años. Asimismo reconocemos haber caído a veces en el corporativismo y protagonismo... habernos dejado llevar por un cierto mimetismo y seguidismo poco crítico respecto al Ayuntamiento y otras administraciones y haber aceptado el papel de simples intermediarios entre los vecinos y el Ayuntamiento, e incluso de peones baratos del mismo, comprometiendo muchas veces nuestra independencia... provocando enfrentamientos y malentendidos con los vecinos

Comunicatió la Federació A. VV.
Tarragona, 2 nov 86

En aquests darrers temps aquestes tendències s'han intensificat, i, a més a més, s'hi ha afegit l'intrusisme i la manipulació de partits majoritaris-parlamentaris (en el govern o a l'oposició) amb motivacions quasi exclusivament electoralistes i de control.

El **MOVIMENT VEINAL**, en general, ha caigut de ple dins d'aquesta manipulació, moltes vegades "amanida" amb contra-prestacions de sous i privilegis.

El caràcter pluralista, reivindicatiu, unitari i solidari que imprimia el primer **MOVIMENT VEINAL** ha deixat pas a actuacions i reivindicacions en funció d'interessos, de "colors" i d'estratègies partidistes i/o electoralistes.

I finalment (com la gota que fa vessar el got) una de les senyes d'identitat del **MOVIMENT VEINAL**, com és la solidaritat, s'ha vist també malparada per part d'alguns sectors del **MOVIMENT VEINAL** que han donat suport a actituds insolidàries respecte de les persones més desfavorides de la nostra societat.

Davant d'aquesta realitat ens podem preguntar pel futur del **MOVIMENT VEINAL**: si tal com es dona a casa nostra, ara i avui, continua essent l'eix o punt de referència per la lluita pel canvi de les condicions de vida dels nostres barris.

¿Coincideixes amb l'enfoc general d'aquest text?

¿Modificaries algunes frases d'aquest text?

¿Creus de debò que hi ha hagut un canvi a les AA.VV?

¿Quines han estat les causes?

¿Quines serien les característiques irrenunciables de tot MOVIMENT VEÏNAL?

¿Quina relació hauria d'haver-hi entre MOVIMENT VEÏNAL i partits polítics? ¿Hi hauria incompatibilitat entre tenir un càrrec públic i la pertinença a una Associació de Veïns?

DIVENDRES

17 DE DESEMBRE DE 1993

19.30 h: **EUCARISTIA**
(Parròquia de Campclar)

20.30 h: **COL.LOQUI**
(Locals parroquials)

LA CRISI

Com la volem? Com la velem?

22.00 h: **SOPAR**
(Bar TIO PEPE. Campclar)

Disseny original d'en

francesc vinyes i sabaté

RISCA

1986 - 1993

VIIe ANIVERSARI

ME PIDIERON REUNION
LOS OBREROS DE MI
EMPRESA. ACCEDI
DE INMEDIATO.

EMPEZARON HABLANDOME DEL AUMENTO DEL
COSTE DE LA VIDA, DE LAS SUBIDAS
ESCALOFRIANTES DE LA GASOLINA, EL
BUTANO, EL PAN, LA LECHE, LOS
IMPUESTOS MUNICIPALES, LA
SUBIDA ESPELUZANTE DEL AGUA,
LA LUZ...

ASENTI A TODOS SUS
RAZONAMIENTOS.

CONTINUARON HABLANDO
DE LA OTAN, DE AVIONES, Y
LO QUE CUENTA A CADA CON-
TRIBUYENTE. (DINERO PER-
DIDO, DIJERON). SIGUIERON
CON EL PARO, QUE ES EL
PRECIO QUE PAGAN A
TANTA CRISIS, Y TERMINARON
MOSTRANDOME LA MISERIA
ATROZ QUE SUFRE AMPLIAS
CAPAS DE LA POBLACION
OBRERA.

TODOS SUS ARGUMENTOS
ERAN CONVINCENTES. SUS CIFRAS
RIGUROSAMENTE CIERTAS.

ME PIDIERON, SIN APENAS
INMUTARSE, UN AUMENTO
SALARIAL DE 1.000 PTAS.
MENSUALES, PARA PALIAR
TANTOS DESMANES.

REPUESTO DE LA IMPRESION QUE ME
CAUSO TAL PETICION, EXCESIVA, POR
SUPUESTO, NO ENCONTRE OTRA SALIDA
QUE AMENAZARLES CON EL CIERRE
DE LA EMPRESA.

NO INSISTIERON, Y SE
FUERON A TRABAJAR...
Y ES QUE EL ARGUMENTO DEL
CIERRE, LOS TRANQUILIZA
MUCHO !!

DIVENDRES

16 DESEMBRE 1994

20.00 h **EUCARISTIA**
(Parròquia de Campclar)

21.00 h **COLLOQUI**
(locals parroquials)

EL 94

Per qui ha estat bo?

Per qui ha estat dolent?

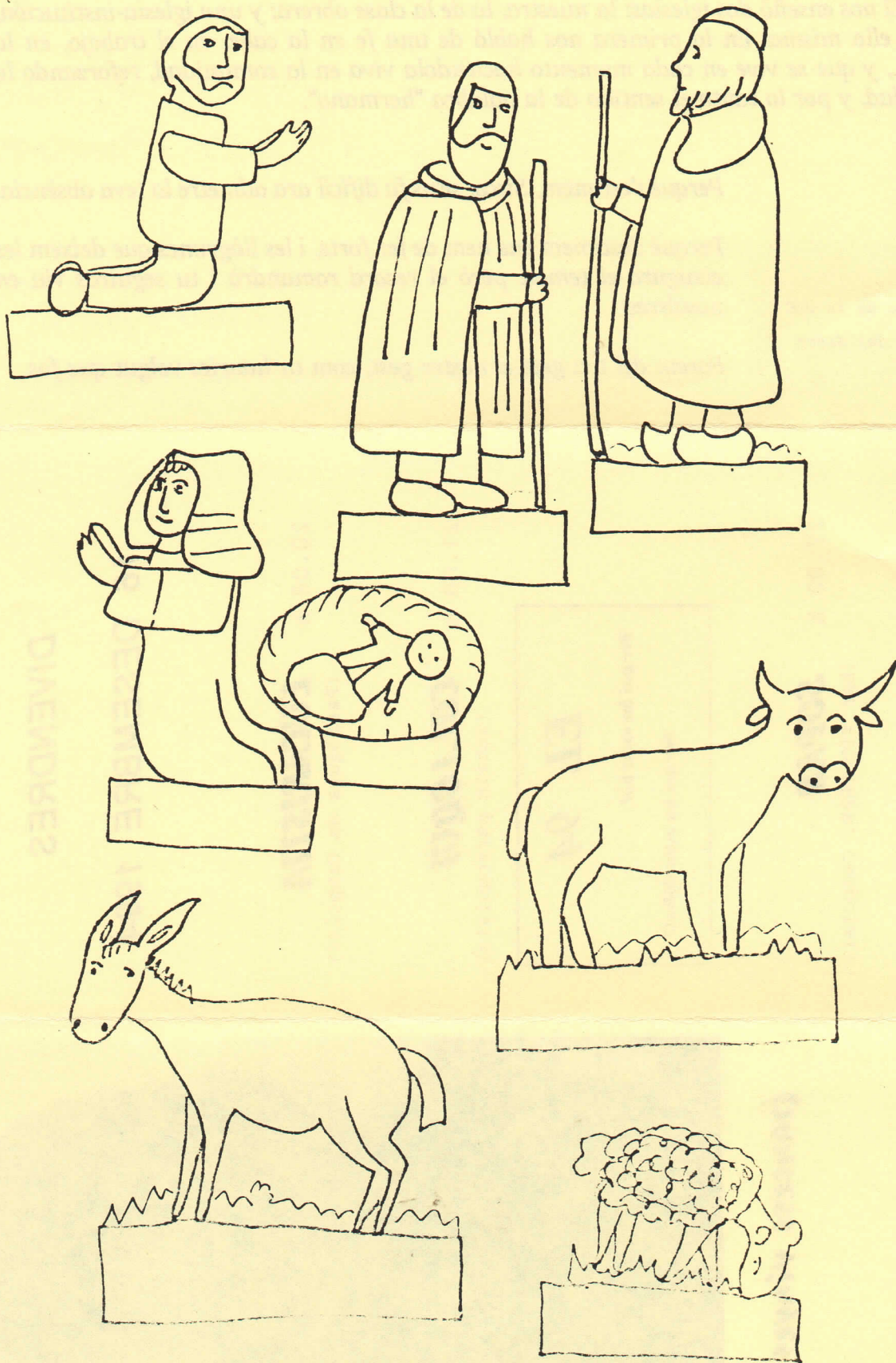
22.00 h **SOPAR**
(Bar TIO PEPE. Campclar)

francese vinyes i sabatè

1986 - 1994

VIII ANIVERSARI

Pessebre retallable preparat pel Sisco per la catequesi d'Icomar i Riuciar

El confiaba en todo el mundo y esto nos enseñó a confiar en la persona humana, a ver a la persona, a valorarla a pesar de sus defectos o cualidades, y a no utilizarla..

El nos enseñó dos iglesias: la nuestra, la de la clase obrera; y una iglesia-institución, falsa en ella misma. En la primera nos habló de una fe en la calle, en el trabajo, en la escuela..., y que se vive en cada momento haciéndola viva en la comunidad, reforzando la solidaridad, y por lo tanto el sentido de la palabra "hermano".

Paraules

dels joves de la JOC

a la mort del Sisco

Perquè t'estimem, Sisco, se'ns fa difícil ara admetre la teva absència.

Perquè t'estimem ens hem de fer forts, i les llàgrimes que deixem les eixugarà el temps, però el record romandrà i tu seguiras viu en nosaltres.

Farem del teu gest el nostre gest, com tu hauries volgut que fos.

DISSABTE

16

DESEMBRE

19

95

20.00 h

EUCARISTIA

(Parròquia de Campclar)

21.00 h

COL·LOQUI

(locals parroquials)

Què diuen?

Què hi dius?

(Vegeu cara interior del full)

22.00 h

SOPAR

(Bar TIO PEPE. Campclar)

(Fragment de carta als seus pares. Valls, 24 febrer 65)

urgent.

Comencem ja els exàmens
i dimeures els de tecnologia i
Vaig escriure a la tieta
carta. Però tomareu a escriure
salud (la del Josep). Espero.

El dissabte ve el Govern
làpida a l'entrada a l'homena
vindre a inaugurar-la i potser
que no en tindrem.

Be, ha començat Quaresma
lots per a meditació i per a
i les ganes de servir més a d
El vostre fill que molt a

FRANCESC VINYES I SABATÉ

IX ANIVERSARI
1986 - 1995

Caprabo invertirá
6.000 millones
en nuevos centros
comerciales

Mendiluce defiende la
intervención militar de
Occidente en Bosnia

Los jóvenes delincuentes
son cada vez más
precoces y violentos

Los defensores
del pueblo critican
al Banco Mundial
y al FMI

Los bailarines de
Polinesia hacen la
primera huelga
de Port Aventura

Las diputadas de IC
rechazan la
credencial que las
 nombra "diputados"

La tensión vuelve a los puertos mientras
Atienza anuncia nuevas ayudas a la pesca

La avanzadilla de las fuerzas de EE UU inicia
su despliegue en el centro y este de Bosnia

Los inmigrantes piden que la UE armonice
sus leyes y les permita circular libremente

Comptes municipals

Sotos acepta errores
de gestión al frente
de PSV, pero niega
cualquier delito

Las ONG piden
la supresión del
Euroejército y el
arsenal atómico

El cardenal Carles, asesor económico del Vaticano

'La Farola', premio
Derechos Humanos

Joseba Egibar: "ET
debe dejar la lucha
armada, pero no por
la vía de la rendición"

El Gobierno de Kohl,
dividido sobre la sentencia
de sus crificios

Dimite el jefe económico
del obispado barcelonés
en pleno caso judicial

cartas con
membrete de la Corona
guerra del agua

15.000 personas
se manifiestan en
París contra el auge
del antiabortismo

Las patronales proponen
reducir empleo temporal a
cambio de pactar el despido

Ninguna diócesis
catalana acudió a la
última ampliación
de la COPE

Incidentes durante
la protesta de los
agricultores por el
trasvase a Murcia

Los serbios aceleran la
problemas con los indigentes de la Part Alt
el 'caso Lasa-Zabala'

la reconversión del sector naval

Los sindicatos acusan a la Generalitat de no
controlar las empresas de trabajo temporal

La pobreza del Tercer
Mundo nos cuesta
demasiado cara

Las tropas serbias toman el enclave bosnio
de Zepa ante la pasividad internacional
'étnica'

El 'MV Greenpeace' sale de Barcelona
rumbo a Mururoa en "misión de paz"

Detenidos más de
50 miembros de una
red de trata de
mujeres africanas

Major niega la inminente
liberación de 100 presos
en Irlanda del Norte

Rafael Vera sale de la cárcel con una fianza
de 200 millones avalada por el PSOE

La transición

Los integristas
reanudan los
asesinatos en Argel
tras las elecciones

L'insubmis Francesc Muntaner
ingressa a la presó de Tarragona

El caos se adueña de Francia

Jesucristo, propuesta de liberación
para el mundo obrero

el Sid
6.000 nuevas infecciones diarias

El coro de pensiones está
garantizado hasta el 2030

El futuro del sindicalismo europeo

Ens cal donar a conèixer la vida del "Disco"?

Certament el volem rescatar de la mort. Però això és perquè creiem en Crist, no perquè pensem "rescatar-lo" en un record privilegiat.

I és que no sols no volem la mort de l'amic, sinó tampoc la dels pobres. I és perquè creiem en Crist (i en el Disco) que rescatem els pobres de la mort. Nosaltres som testimonis de la vida del Disco, i de la seva mort.

Però això ens agrada més aviat "guardar-ho com un tresor", que no plantejar-nos donar-ho a conèixer als quatre vents. Com tampoc passa amb la mort dels pobres. Roman així la seva identificació amb els pobres.

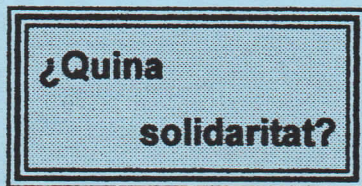
I aquesta era la seva postura.

(Trobada de companys i companyes del Siscu
després de la seva mort. Gener 1987)

DISSABTE
14 DESEMBRE

7 tarda: *Eucaristia*
(Parròquia Campclar)

8 tarda: *Col·loqui*
(Locals parroquials)

10 nit: *Sopar*
(Bar TIO PEPE. Campclar)

Francesc Vinyes i Sabaté

Si Sa

Vosaltres restareu,
per veure el bo que és tot:
i la Vida
i la Mort.

De hecho, una de las causas del fallo del cristianismo en Asia fue su asociación con *Mammón* (la explotación comercial y colonial) y su rechazo por entrar dentro del espíritu monástico de las religiones no-cristianas.

Este mismo error se repite hoy en los enormes programas de "desarrollo" mediante los cuales las Iglesias de Asia -minorías amenazadas con perder su identidad- se consolidan como oasis occidentales.

Nos referimos a las grandes instituciones de educación privada, de tecnología y de agricultura mantenidos con ayuda extranjera que obligan a una mayoría no-cristiana a depender de una minoría cristiana en cuanto al progreso material.

Este uso de *Mammón* para estar presente en Asia, imponiendo y manipulando, es una continuación, si bien en una forma nueva, de la misionología de conquista y poder característica de la era colonial.

Cuando surge una revolución contra tales instituciones, las Iglesias hablan de que son perseguidas, pero en realidad son solamente pisoteadas como la sal que ha perdido su sabor (Mt 5, 13)

Aloysius Pieris * El rostro asiático de Cristo

La alianza no santa de misioneros, militares y mercaderes de una época anterior continúa ahora con una mayor sutileza.

Porque las iglesias particulares, plantadas de ese modo en Asia, siendo todavía iglesias de los antiguos pueblos colonizadores, continúan ahora -para poder sobrevivir- su alianza con el neo-colonialismo, causando así la división de clase en la Iglesia.

La educación colonial de la gran era misionera ha cedido el puesto a los "proyectos de desarrollo", que evidentemente invoca una teoría de desarrollo elaborada por los "países desarrollados" en el proceso mismo que causaba aquí el subdesarrollo.

Es la nueva forma de "pre-evangelización".

La Universidad *Sophia* de Tokyo organizó, a finales de 1985, una serie de conferencias en torno al tema de la *Teología de la Liberación*. Invitaron a un teólogo latinoamericano muy conocido, Gustavo Gutiérrez, y a un teólogo asiático, prácticamente desconocido, Aloysius Pieris.

Gutiérrez era un cristiano hablando a cristianos desde la experiencia de los pobres. Pieris era un asiático hablando a los misioneros desde la experiencia de la pobreza y religiosidad de Asia

También nos podemos preguntar si este sentimiento de impotencia no se alimenta de otro sentimiento que parece habitar todo el país. Nos referimos a *la convicción generalizada que todo lo que podemos realizar no puede ser más que el efecto de una ayuda exterior*. Este sentimiento produce en todas las categorías de la sociedad efectos peligrosos de desmovilización: siempre necesitamos dones recibidos del exterior para emprender algo.

Nos es necesario descubrir en nosotros mismos las auténticas fuerzas del resurgimiento económico y social. Hay ayudas intempestivas y repetidas que tienen por efecto retardar este descubrimiento.

Estamos convencidos que son necesarios esfuerzos constantes para persuadir a nuestras comunidades que ellas deben, porque ellas pueden, encontrar en ellas mismas los verdaderos recursos de su desarrollo.

Los fracasos del desarrollo, sobre todo cuando se manifiestan por hambres inesperadas, son debidos principalmente a esta *ausencia de autorresponsabilidad de las colectividades*.

Hemos invitado ya a nuestras comunidades cristianas, y lo hacemos de nuevo, a llegar a ser más autónomas en relación a las ayudas exteriores y a responder por sí mismas a sus necesidades.

Mensaje de Navidad 1994 * Obispos del Tchad

Rafael Díaz-Salazar * ¿La izquierda encara?

Cada época fabrica el tipus de ciutadà mitjà. Per això necessita instituir una específica cultura massiva de la vida quotidiana, una determinada opinió pública, i unes finalitats i expectatives vitals col·lectives que uniformitzin les conductes, les actituds i els comportaments.

En aquest país el consum massiu de certs productes (especialment àudio-visuals) oferts pels mitjans de comunicació estan creant una ciutadania -cada vegada més àmplia- bastant idiotitzada per determinades temàtiques que apareixen en concursos, pel·lícules, revistes, cançons, modes...

Aquest fet es reflecteix en la despolitització creixent, l'escàs associacionisme, el baix nivell de cultura crítica -fins i tot entre universitaris-, la trivialització del diàleg i la conversa social, etc.

L'augment d'instrucció tècnica i professional pot coexistir amb un alt índex d'analfabetisme secundari (un saber instrumental amb un baix nivell de cultura crítica).

Aquest tipus de ciutadania dificulta la construcció dels subjectes que han de tirar endavant el nou cicle del socialisme. Especialment la despolitització dels joves és d'una gravetat extrema.

Col·loqui

**¿Quina
solidaritat?**

- I. ¿Amb quines frases no hi estaries molt d'acord?
- II. ¿Venen a dir el mateix el teòleg asiàtic i els bisbes del Tchad?
- III. Aquestes veus que ens arriben dels països que reben “ajudes”, ¿què ens poden dir a nosaltres que donem “ajudes”?
- IV. I el text d'en Rafael Díaz-Salazar, ¿què hi pinta aquí?

DISSABTE
13 DESEMBRE

7 tarda: **Eucaristia**
(Parròquia de Campclar)

8 tarda: **Col·loqui**
(Locals parroquials)

mites
de passat
i de futur

10 nit: **Sopar**
(Bar TIO PEPE. Campclar)

Pisca

Hem bastit el pessebre en un angle
del menjador, sobre una taula vella,
el pessebre mateix de cada any
amb la mula i el bou i l'infant
i els tres reis i l'estrella.
Hem obert innombrables camins,
tots d'adreça a la Cova,
amb corrues de vells pelegrins
-tots nosaltres- atents a l'auster caminar de la prova.
I en la nit del misteri hem cantat
les antigues cançons
de la mula i el bou i l'infant i els tres reis i l'estrella.
I oferiem la nit amb els ulls i les mans.
I cantàvem molt baix, amb vergonya potser de saber-nos germans
de l'infant i de tots en la nit de la gran meravella.

Poema d'en Miquel Martí i Pol

¿Para qué cristiano las antiguas pinturas de Altamira juegan un papel digno de consideración en el plano religioso?

**D'on venim?
D'una cova d'Altamira?
D'una cova de Betlem?**

No nos damos cuenta de lo indispensable que es el conocimiento del pensamiento de los cazadores de la era glaciador para descubrir cómo y por qué nació la idea de consumir un dios en la forma de un determinado alimento. Estos frescos son testimonio del pensamiento de los hombres de hace treinta mil años, del hombre de Cromañón. En aquel entonces se mataba a un animal, que de hecho era divino, y se recibía a la divinidad misma en el alimento, en la fuerza de la carne matada y consumida. Desde esta perspectiva la eucaristía, tal y como es comprendida todavía, parece un sacramento "arcaico", cuyas raíces vitales se remontan a esa protohistoria.

La prehistoria del hombre, que se extiende a lo largo de millones de años y que arranca de sus raíces animales, está esperando todavía ser reconocida como tema teológico.

Siempre me pareció que la Biblia debía ser leída de una forma históricamente "crítica" y ver cómo numerosos pasajes considerados muy importantes, en el Nuevo Testamento sobre todo, no pueden ser entendidos de una manera "histórica", aunque sí contienen imágenes o símbolos muy antiguos utilizados por los hombres.

Sobre este punto particular, la mayoría de los sacerdotes cultivan una zona gris de deshonestidad y de ambigüedad. Por referirme a un ejemplo claro, la Navidad no habría que entenderla en un plano propiamente histórico. Sería honrado admitir que Jesús no nació en Belén; que su madre no era virgen en el sentido biológico del término; que ningún mago oriental peregrinó hasta el portal; que ninguna estrella se paró encima del portal; que Herodes no decidió la matanza de los inocentes de Belén, y que los ángeles no cantaron ni los pastores le adoraron. Todo eso es leyenda.

Al saberlo, muchos creerán que el cristianismo en su conjunto es erróneo. Por mi parte, en cambio, creo que es decisivo saber que, en sí mismas, estas imágenes tienen un sentido y un contenido que denotan una profunda cohesión, como si de un poema se tratase. Son ellas, en efecto, las que nos enseñan de verdad lo que representa en el fondo la persona de Jesús. De ahí, mi preocupación para que el mito vuelva a tener su sitio y su significado.

La Biblia, en sus pasajes decisivos, nos transmite, en efecto, las verdades últimas sólo con una forma de expresión "mítica". Sólo de esta forma es posible que surja algo a lo que tengan acceso los hombres de todos los tiempos.

Eugen Drewermann

La nostra cultura occidental de finals de segle ha sorgit d'una revolta en profunditat contra una societat agrària, artesanal, de relacions semi-feudals, guiada per la tradició i per la religió. Aquesta nova cultura occidental tenia dos principis: una major *democràcia econòmica* (assentada en el quasi-dogma de la infinita riquesa de la naturalesa que aleshores s'estava descobrint) i una major *democràcia política* (assentada

**Quin món
ajudem a néixer?**

sobre el mite de la igualtat de totes les persones).

Però la crisi actual ens obliga a viure en la *dinàmica del provisional*. Paraules que tenien un clar contingut simbòlic (dreta-esquerra, obrer-empresari, classe obrera-classe burgesa...) s'han desdibuixat i s'han tornat socialment poc significatives.

En aquest horitzó, quin món ajudem a néixer?

Un món cada cop més ric, però on els pobres són més i són més pobres? El sistema de creixement indefinit és ecològicament insostenible, és humanament injust, és antidemocràtic, és suïcida...

Estem a les portes d'una crisi de civilització? Les fórmules de racionalitat sobre les quals s'havia construït la modernitat, la tècnica, l'economia i la regulació jurídica i política no solament han quedat desacreditades sinó que s'han convertit en un *boom-merang* per als que les impulsen.

Calen propostes d'acció i les petites experiències són com petits laboratoris. En el desert actual de propostes globals de transformació ens veiem obligats a ser com els contemplatius: no podem mirar els resultats de la nostra acció perquè sempre seran migrants. Es tracta de mirar a temps llarg i de construir petites illes sabent que, després de nosaltres, haurà de venir algú que els doni coherència.

Col·loqui

**mites
de passat
i de futur**

- * **Ens serveixen els mites?**
- * **Els mites, són contes per a petits o són veritats per als grans?**
- * **Tenim mites a la religió, però i a la política? i a l'economia?**
- * **I a la família? Pot haver-hi una educació sense mites? sense contes?**
- * **Quins són els mites de l'actual neo-liberalisme econòmic?**

F. Vinyes i Sabaté

Francesc Vinyes i Sabaté

XIIe aniversari

1986 - 1998

DIJOUS
17 DE DESEMBRE

8 tarda: *Eucaristia*
(Parròquia de Campclar)

9.30 tarda: *Sopar*
(Bar TIO PEPE. Campclar)

Si podeu,
confirmeu la vostra assistència.
Truca al 977 54 60 90

**XIII Aniversari
(1986 - 1999)**

Eucaristia

Sopar

20 h

Divendres 17

Les narracions evangèliques
de Lluc i de Mateu
sobre el naixement de Jesús,
amb les seves imatges
i representacions arquetípiques
pròpies dels mites,
ens inviten als cristians a adonar-nos
que ni som els únics
ni hem estat els primers
en creure en el misteri
de l'Encarnació de Déu.

Què som nosaltres,
homes i dones d'una llarga humanitat,
que de sempre hem tingut necessitat
d'una mare verge, d'un fill de Déu,
d'anuncis divins, d'estels estranys,
i d'un infant entre animals?

ARA FA VINT-I-CINC ANYS...

*Almenys el bisbe
sembla que em donarà
«feina», tot i que
els perills de la
«pèrdua d'identitat
sacerdotal» siguin
incommensurables. Si
d'aquí aleshores no
passa res i
l'Esperit no canvia
de pensa-ment, el 13
de juliol seré
capellà, a Falset*

Prevere dels Germans, Germà Prevere,
ardent, fet tu preguera, vas finir,
a l'hora de la feina i de la pressa,
a l'hora que no calen comiats.

Joan Roig

XIV Aniversari 1986 - 2000

19 H. EUCHARISTIA

21 H. SOPAR

Campclar

Dissabte 16

D'un esbós de prèdica d'en Ciscu
per la festa de la Mare de Déu d'agost

María, la elegida de Dios, no es avanzada de su pueblo y su H^o, sino que la reconocemos dispersada, en sus ~~razas~~ ^{razas} (La manifestación de D. a los hombres se llama Encarnación, y esta Encarnación se reconoce en esta conciencia de Existir en los hombres en la historia. Existir como protagonistas de hechos y acontecimientos que cambian las relaciones personales y aumentan la justicia, el amor, la capacidad de convivir pacíficamente en el mundo. El don que María nos hace, es el de revelar a Dios que "dispara los hombres de corazón altivo, que desmita a los poderes de sus tronos i vuelva en humildad. Hay unos lugares en la tierra donde María es, cante de alegría y esperanza como en España. Desde Nuzia - Montserrat - hasta el Saliente, la Anaceli, la Macarena, la Augustina, he visto a muchos gentes que confían a María su impaciencia frente al sufrimiento. Esta fe ingenua, me ha hecho descubrir la grandeza de la culpa de quienes abusan de ella, de la que tienen más de humano, de su esfuerzo y su cuerpo.

Los pobres estamos descubriendo esta imagen de María que nos da el Evangelio: la que viene a poner en la H^o un fermento de liberación, que sacude sus cimientos y que imprime el ritmo del "descender a los poderosos y exaltar a los humildes". María puede purificar la lucha por la justicia, del odio que cada hombre lleva en sí y dar a esta lucha ardua un objetivo que no sea el miserable descubrimiento por la sociedad capitalista de lo que sólo es un rincón de confort, sino la verdadera dignidad del hombre. Esta exigencia el pan, el trabajo, la casa, la educación, la participación activa en las decisiones, es el paradigma de derechos; así se sentirá verdaderamente persona y gozará aquí, hoy la tierra, de la dulzura y felicidad que Xto anunció y destinó a todos.

El canto de María no es "en el aire" sino que surge de la tierra, de esta historia ensangrentada que vivimos. Sin embargo esta voz que se eleva de la tierra es un canto de alegría. Sólo si uno uno llega a ver que la promesa que Dios hizo al hombre pueden cumplirse, sólo si oye la corriente subterránea de nuestra libertad y nuestra historia, es posible cantar y sentir alegría.

El canto de María suena con una dulzura, con un optimismo, con una placidez, comparable sólo con los que hay en un sentido en algunos - ciertos - momentos de nuestra juventud: en aquellos momentos de ausencia del mal, del vacío de la historia, que debemos recordar siempre para sobrepasarlos a los hombres y la historia que se vuelve contra nosotros.

El canto de María, anuncia el tremendo juicio de los azules, la verdadera y grande victoria de la patria, de la debilidad, de la cruz.

15 agost 1975

María, la elegida de Dios, no es arrancada de su pueblo y de su historia, sino que la reconocemos injertada en sus raíces. La manifestación de Dios a los hombres se llama «encarnación» y esta encarnación se reconoce en esta conciencia de existir con los hombres en la historia. Existir como protagonistas de hechos y acontecimientos que cambian las relaciones personales y aumentan la justicia, el amor, la capacidad de convivir pacíficamente en el mundo. El don que María nos hace, es el de revelar al Dios que «dispersa a los hombres de corazón altivo, que derriba a los poderosos de su trono y exalta a los humildes».

Hay pocos lugares en la tierra donde María es centro de atención y de esperanza como en España. Desde Núrria, Montserrat hasta El Saliente, La Araceli, la Macarena, Las Angustias, he visto a muchas gentes que confían a María su impotencia frente al sufrimiento. Esta fe ingenua me ha hecho descubrir la gravedad de la culpa de quienes abusan de ellos, de lo que tienen más de humano, de su esfuerzo y su cuerpo. Los pobres estamos descubriendo esta imagen de María que nos da el Evangelio. La que viene a poner en la historia un fermento de liberación, que sacude sus cimientos y que imprime el ritmo del «derribar a los poderosos y exaltar a los humildes». María puede purificar la lucha por la justicia del odio que cada hombre lleva en sí y dar a esta lucha ardua un objetivo que no sea el miserable descubierto por la sociedad capitalista de lograr sólo un poco más de confort, sino la verdadera dignidad del hombre. Esta engloba el pan, el trabajo, la casa, la enseñanza, la participación activa en las decisiones, la real paridad de derechos; Así se sentirá verdaderamente persona y gozará aquí sobre la tierra de la dulzura y felicidad que Cristo anunció y destinó a todos.

El canto de María no es «en el aire», sino que surge de la tierra, de esta historia ensangrentada que vivimos. Sin embargo, esta voz que se eleva de la tierra es un canto de alegría. Sólo si uno no llega a ver que las promesas que Dios hizo al hombre pueden cumplirse, sólo si se oye la corriente subterránea de nuestro interior y de nuestra historia es posible cantar y sentir alegría. El canto de María suena con una dulzura, con un optimismo, con una placidez comparables sólo con los que hayamos sentido en algunos (contados) momentos de nuestra juventud; en aquellos momentos de ausencia del mal, de vacío de historia, que debemos recordar siempre para sobreponernos a los hombres y a la historia que se vuelve contra nosotros. El canto de María anuncia el tremendo juicio de los desposeídos, la verdadera y grande victoria de la pobreza, de la debilidad y de la cruz

Esbòs d'estil mironià,
preparat per en Cisco,
per a un previst mural
al barri d'Icomar

Francesc Vinyes i Sabaté

19 H. Eucaristia

XV Aniversari 1986 - 2001

21 H. Sopar

Campclar

Dissabte 15

ESC: 1:12,5

160x 21375

118

